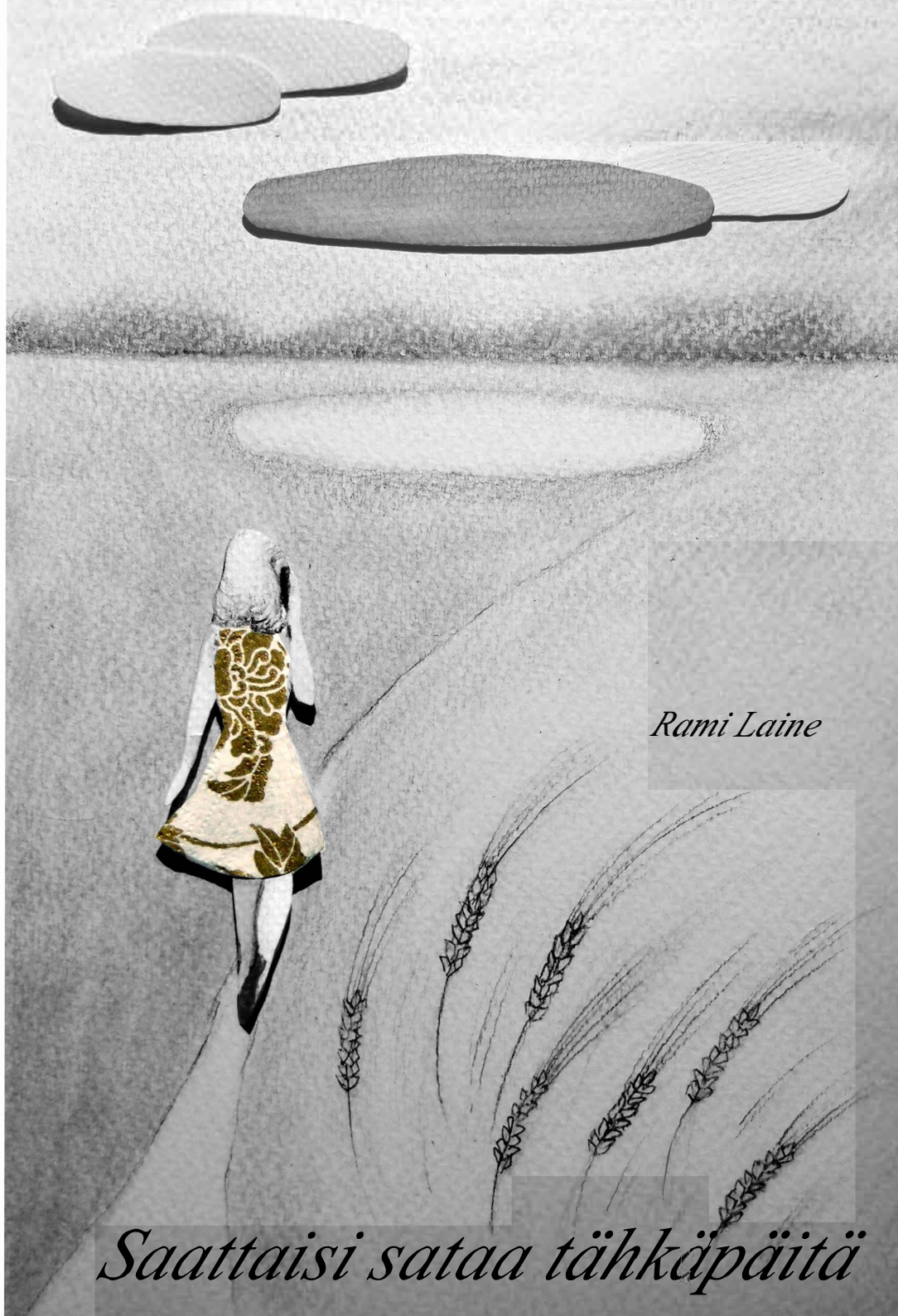

Rami Laine

Saattaisi sataa tähtkämpäitä

Saattaisi sataa tähkäreitä

Runoilija: Rami Laine

Kannen kuvitus: Kiia Sandberg

© 2018 Rami Laine

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0231-4

Puhkaisu

Selkä edellä hyppäsin sillalta Vantaanjokeen ~
joen silta väreili, tytöt sen kaiteella auringon säteissä, taivas
vajosi taakseni ja laului.
Mykät kuplat suodattivat helinää kuuroissa korvissa, solisivat
kirkkaina ylöspäin – ja valonsulka tanssi niissä
 vajosin säteittäin, äkkiä
keuhkot pakottivat ja kudokset herättivät runoilijan - sukelsin
ylös alas,
pinnalta pinnan alle ja takaisin -
 muistan huutaneeni, muistan
 vain rakkaus sattuu enemmän.

Hämmäntynyt vapaus

Kuin kaikissa kesissä kevään pakkanen kukkii
kukkasipuleissa,
aikaisempi kevät toi sen päivän maaliskuulta
kun räystäiltä valuu aurinko ja kiteestä menneitä
simpukankuoria -
helmiäisen välähdyksessä sädekatos,
jääpuikon sulavesi vapautuu ja vapautuu,
vapautuu ja juoksee -
tipoittain pyörähtelee paikoillaan viherpeippo
juo jäänraikasta vettä -
kataja värisyttää kevättä ja oksat ponnahtelevat
määrästä lumesta.
Oksien harjanteelta käy pikkulintujen riippusilta
aidalle -
missä aikaisempi kevät kävi, sataa nyt räntäistä
lunta.

TOINEN ELEMENTTI

Kauppatorin rannalla juon termarikahvia
auringon kanssa
hylje suunnistaa aavalle ja takaisin,
notkeudessaan ja kimalteellaan jumalolento -
se nukkuu yön meren mainingeissa,
kun Helsinki valvoo taivaansillan alla.

Sanon, että silakkameren kuulen, sen parvivat
liikkeet väreinä korvissa -
ja niin kuluu alkukesä,
harmaahylje makaa rantakalliolla, syön silakoita
rannalla
ja katson laiskasti aavaa -
hylje kääntää kömpelön kylkensä,
auringon kimalluksen liukuaallolla etenen
rantaveden pohjia myöden kilometrien päähän,
äänien edetessä
vielä kauemmaksi

OTETTU AAMU ANTAA

Kalliosuojan uurteissa käsi, oma, verinen vielä –
kuivunutta
vaikka hiljaisesti oli sadellut jo aamuyöstä.
Varhaiskeväinen kallio hohkaa riippunutta *lihaa*,
resonoi *raakunta* varisten.

Löytöpaikan läheiset linnut –
mustarastas, -pari, ja yksi perikunta –
yhden lihavan madon vain kuin nähneenä
kertoivat kertomattomuuttaan pisteiset, mustat
silmät

kiemurtelevat, juotikas tiukasti nokassa,
hiekkaa jaloissa
mato matkansa äärilaidalta hetken
kadotetussa

ja aina huoleton
liituraitafrakki
niin puolueeton
silmuisen puun oksalta saattelee
niin kauas kuin kevät keinuu hautakuoppaansa,
aika sammalrungon yli hypähtelee

paljas puun latva tietää paljon omasta paikastaan,

vanhuuttaan kallion päällä kaksi harmaata
pystymäntyä,
väestönsuojan tuuletushormi on kaulastaan nitkahtanut
– kumartanut on **myöhäisempi** *hetki*
montaa sen ohikävelijää.

(Tuona Ruusun päivänä – kylmätihkuisen aamun
avautuessa löydettiin Malmilta kuollut mies.)

TUULIA

maailma on vain, on aina ollut ja kehittynyt,
kuin sinäkin - siihen heräsin
kuinka vapauttavaa minun on pyyhkäistä tuulien
lailla
alastonta maata
ja nyt vain vasten vatsasi ihoa
katson sinua

korvalehtesi henkäys
lehtipuiden salaisuus
huokaus hiuksissasi

IHMISEN TIELTÄ

kultarikonttien sinitiainen lensi aikaa sitten pois
sinirikontiellä lehtimetsä on jo kaadettu

kolmantena päivänä
hautovan illan alla tuoksuu vihta,
kuivuvien lehtien sato mustavalkoisissa
rungoissa

ukkonen painostaa

pilvinyrkit avautuvat
hiljainen pilvimatto on avoin kämmen –
sinitaivaan laajuinen.

Sen rauhan rikkoo taivaanpiirtäjien laulu,
kirskuvasirppiset haarapääskyt korkealla.

siltä paikalta kohta kukkiva tuomi on
keskeltä heteisten hetteiden
olen yksin tässä yksin
yksin eminuppu vihertää auringon
tuoksusta uuden makeuden,
kukkien siiteuute sisältä ratsastaa
ja kellertävän pölähdys nostattaa
hiljalleen asettuu..

olen yksin tässä yksin
yksin lakat liukuvärjäävät maan kynttä,
laajentuvat valkovuokot tähdissä
kun terälehdet sakartuvat silmissä
pupillit supistuvat tarkkuuttaan, tuoksusta
kukkien
kukkaisten

ANTAUTUMINEN

nurmella lepattaa viltti, eväskori on aukaistu ja piknikmarjat
esillä

meri on purjeveneistä pullollaan,
Suomenlinnan edustalla aalto kimmeltää, kallion jäkäläiset
luomet aukeavat,
graniitinsirut näkevät uuden kaukaisuuden

matruusin kaukoputki kohdentaa satamaa

pihlajanmarjat notkuvat tuulessa
elokuun lämpö on tuottanut painavia siementerttuja -
lokinparkaisu taivaanlennossa, pilvet lipuvat syliin
jossain skumppapullon paisunut korkki paukahtaa

valkoinen lippu lepattaa
ruuskii ilmaa

takana aavan avautuu puna
aaltojen syke rusottaa horisonttia

TUULIA

*maailma on vain aina ollut ja kehittynyt,
kuin sinäkin - siihen heräsin
kuinka vapauttavaa minun on pyyhkäistä
tuulien lailla alastonta maata
ja nyt vasten vatsasi ihoa
katson sinua*

*korvalehtesi henkäys
lehtipuiden salaisuus
huokaus hiuksissasi*

*tyttö säteilee väreilevää usvaa
vain sokea näkee hänen lävitse
käsi kävi silmilläni
nurmen valkealta kajaalilta
yön silmät verhoutuvat -
väriä näkemättä*

